

JALCS IRÉN

A fekete herceg

Fekete volt és csacska macskának nevezte őt Mariska, a macskagazda. Nem nevezte fekete hercegnek, pedig megérdemelte volna, mert olyan volt a tartása, a járása, mint egy hercegnek. Fejét mindig magasra emelte, ha a folyosón sétált. Ő olyan volt, mint egy király. Na, ez a király vagy herceg Marikának nem jelentett mást, mint terhet, mert minden reggel morgott magában, mikor tejet töltött a macskatálba. Mondta is a Pista neki, ki a Marika szomszédja: – Szépasszony, ne morogjon már minden reggel, mert a szépsége halványul minden morgós perccel. Ne haragudjon arra az állatra, hisz maga hozta a házba! – Na, erre olyan dühös lett az asszony, hogy lángolt az arca, de egyből készen volt a válasza.

– Ó, a fene azt a tudományos fejét, Pista! A macska az macska, nincs mit ragozni rajta. Lehet akármilyen fajta.

– Ó, jó asszony! Olvasson már utána, hogy a macska egy magányos embernek hű társa lehet, és még az egészségének is jót tesz.

– Nehogy már azt mondja, hogy jobb egy macska, mint a gyógyszer? Balgaság, amit mond, szomszéd, mert gondoljon csak bele, mi lenne, ha ez a macska a lakásban élne, és nem itt a gangon. Tiszta macskaszőr lenne minden, és összepisilne mindent.

– Okos az, higgye el. Almot kell neki venni, és akkor nem fog semmit összepisilni.

– Almot meg tejet? Na, még mit nem! Egeret ne fogjak neki?

– Nem hallgat rám, csak morog. Higgyen nekem, nem lenne olyan magányos, és a morgós kedve is alább hagyna, ha a macska a lakásban helyet kapna.

– Azt már nem! Marad, ahogyan van, és talán az unokám is meggondolja magát, és elviszi ezt a macskát. Én nem is tudom, miért hozta ide.

Napok teltek szépen sorban, de nem változott semmi. Marika minden reggel tejet öntött a macskatálba. Pista pedig próbálta a szomszédasszonyát győzködni, hogy bizony, a macskát be kéne vinni.

Egy szerdai napon viszont üres maradt a macskatál, mert Marika az ajtón nem lépett ki. Pista sem időzött a gangon, mert nem hallotta az asszony lépteit, és a hangját sem hallotta, miközben a macskát dorgálja. Lehetett már úgy tíz óra, mikor Pista arra lett figyelmes, hogy nagyon nyávog a macska, és az ajtót kaparja. Felemelkedett a foteljából, ahol elbóbiskolt éppen, és lassan az ajtó felé baktatott. Kicsit morgós volt, hogy pihenését megzavarta a zaj. Kilépve a folyosóra látta, hogy a szegény macska ide-oda szaladgál, mint egy mérgezett egér, és a karmával minden ajtón kopogtat. Itt valami gond lehet – vélte, mert tejet sem talált a macskatálban, és ilyen tébolyultnak még a macskát sem látta. Becsengetett Marikához, de nem jött válasz. Ez már gyanús volt, hisz mindig ajtót nyit az asszony, és elmenni sem nagyon szokott, de ha mégis, akkor mindig becsönget, és megkérdezi: „Pista, kér valamit?” Ezért nem is gondolkodott sokat. Az ajtót berúgta, és Marikát szólított, de az nem válaszolt, mert a konyhakövön feküdt eszméletlenül. A mentők gyorsan kiértek, hála az égnek, mert így még kapott egy esélyt. Három hétig volt távol. Ez idő alatt Pista öntött minden reggel tejet a fekete hercegnek. Miután Marikát kiengették a kórházból, és hazatérhetett végre, a macskát bevitte a lakásba, és egy ideig nem is engedte ki. Egyik reggelen Pista arra lett figyelmes, hogy a szomszédasszonya ölében tartja a macskát, és simogatja szép, fekete bundáját. Bizony össze-capta a tenyerét a látványtól, és nem is hagyta szó nélkül.

– Mit látnak szemeim! Lássanak csodát! Olyan lett, mint egy igazi macskagazda.

– Az is vagyok, ha ő nincs, akkor már nem is élnék. Megérdemel minden szeretetet. Magának sem ártana egy ilyen kedves kis társ, mert akkor maga is boldogabb lehetne, és legalább egy macska által szeretve lenne. Tudta, Pista, hogy nagyon okosak ám a macskák, és igazi társai lehetnek az embernek?

Pocsék nap

Hívös a reggel, mikor csörög a vekker. Álmosan csendre intem, és szememmel, lelkemmel a napsugarakat keresem, de nem süt a nap. Esik az eső, és nem keres a kedves. Ma reggel nem vagyok fontos neki. Hideg a kávé és keserű. Az élet nem egyszerű. Gyors készülődés, és futás, mert késve érkezni a munkahelyre nem igazán nyerő. Táská, telefon és a szemetes! Megvan minden. A szomszéd úgy halad el mellettem a folyosón, mintha nem is ismerne. Ennek meg vajon mi baja? Gondolkodni nem igazán van időm a dolgon, mert gyorsasági versenybe kezdett a mutató az órámon. Ó, ilyenkor hogy tud az idő rohanni! A trolivezető sem kedves. Sőt, inkább morcos, mikor mondja, menjenek már beljebb. Ennek meg is lett az eredménye, mert cipőm idegen lábnyomokkal tele. Egy öregúr elég dühösen rám szól, hogy „Vigye már a zsákját arrébb!” Milyen zsákot, nézek rá bambán, de ő folytatja: „Nem tudom, miért kell korán reggel ilyen nagy zsákkal utaznia?” Mondanám, hogy mi köze hozzá, de akkor ér a felismerés, hogy nem dobtam a kukába a szemetet a házból kijövet. A hajam kócos, pedig mennyit vacakoltam vele, de mi értelme volt? Az apró kis csigák kibomlottak sorban, és hol van már a forma! A pulóverem is furcsa, mert elszaladt rajta a minta. Egyetlen szem akart csak útra kelni, de szép lassan követte a többi. A telefon csörög. Talán a kedves? Beleszóllok, de néma, mert nem szól bele senki. A hívó nem kívánta felfedni magát, mert azt olvasom a készüléken, hogy a hívó ismeretlen. Tiszta cirkusz, mondom, és úgy is érzem magam, mint aki ott van a porondon, és őt figyeli mindenki. Annál is inkább, mert e gondolatok közben rám szól a főnök üvöltve: „Csak nem álmodozik, kedves, munka közben?” Ó, hogy vinné el a csóka, mondánám, de inkább befogom a szám. Előnyös dolog nyelni a mérget, érzem, mert fáj is a gyomrom tőle egyből. Jöhet a gyógyszer, ami, természetesen, nem hat. Levegő, levegő! Üvölt érte a testem. Kinyitom az ablakot, de levegő helyett körülölel a

szmog. Megfulladok! Döntök! Teszek egy kört az épület körül, mielőtt magamba öntöm az ötödik kávémat. Kilépvem az utcára – na ki jár pont arra? Egy fekete macska. Mi az, hogy jár! Fut előttem át. Most már kétség sem férhet hozzá, hogy ez a nap számomra már semmi jót nem kínál. Hideg a kávé, kihült a leves is. A kedvesem sem keresett még eddig. A munkának vége. Hazaindulok végre. Talán a nap hátralévő része még szép lehet – reménykedem. Nem kellett volna, mert a troli nem jár órák óta. A pótlóbusz késik, és a végállomás előtt jó nagy kerülőt tesz, mielőtt beáll a megállóba. Na, végre hazaértem. Kulcs a zárban nem mozdul, de nem adom fel. Tekerek még rajta, hisz én vagyok az erősebb. Siker! A kulcs fele a kezemben, a másik fele a zárban. Telefon! Jön a szerelő. Az ajtó kitárlul végre. A lakatos velem ellentétben vidám, mert szép kerek a számla. Sok a végén a nulla. Pénztárcám üres, és valami miatt elzárták a vizet. Kezemben egy papírlap, mit akkor vettem fel, mikor a mester kinyitotta az ajtót. Rajta egy szívecske! A kedvesem járt erre. Izgatottan kezdem olvasni a sorokat, mert remélem, hogy olyat ír, ami kicsit feldob, de nem.

Kedves! Ma nem jövök, ne várj! Vidékre kellett utaznom. Hívni akartalak, de lemerült a telefonom. Holnap pótolunk mindent, mikor hazaértem. Legyen szép estéd, és szeretlek! Bocsi, hogy így alakult ez a nap, de nem egyszerű az élet. Néha közbejönnek váratlan események.

Az estém szép, a napom remek, a hűtőm üres! Ez a nap eszméletlen, már csak nevetek. Éhesen bekapcsolom a gépet, gondolván, megnézem a közösségi oldalon, hogy mit ettek ma az ismerősök, és néhány üzenetre is válaszolok, de ami nem fontos, az várhat. Lassan tölt be a gép. Na, végre! Katt! A kért oldal nem érhető el. Mi történt, kérdezem magamtól, de már látható a válasz. A hálózat nem érhető el. Nincs jel, nincs wifi! Ideje ágyba bújni, mert ma füstbe ment minden terv, de ez már csak így van, ha rosszul indul egy nap. Álmomban viszont szép lesz minden. Remélem! Holnap pedig egy boldog napra ébredek, mert az élet örök körforgás, ahol a jó és a rossz váltja egymást.

Mosoly és szavak

Városi forgalomban sodródva a tömeggel mindig történik valami. Kora őszi délután volt, mikor a nap csak úgy néha-néha mutatta meg arcát. A forgalmas főútcán nem éppen vidám arccal találkozott az ember. Talán az idő volt az oka. A széles járdát padok és fák tették hangulatosabbá, és furcsa formájú oszlopok, melyekről nem igazán lehetett megmondani, hogy mi célt szolgálnak. Olyan villanyoszlophoz hasonló valamik voltak, de töprengeni azon, hogy miért is voltak ott, felesleges, mert a történet nem ezekről az oszlopokról szól. Jelentősége csupán az, hogy azon a délutánon egy jól öltözött nő térdelt az egyik oszlop előtt, és két kezével átölelte, majd ujjait összekulcsolta. Néha-néha megbillent a teste. Kicsit előre és hátra. Ajka is mondott valamit, alig hallhatóan. Sokan felfigyeltek erre a különös jelenetre. Mosolyokkal és kacagásokkal nyugtázta a többség, hogy na jól berúgott a csaj, mert szinte mindenki az alkohol hatásának tulajdonította a jelenetet. Legyintések, mosolyok és gúnyos megjegyzések, majd mindenki haladt tovább. Jó tíz perc telt el így, miután a nő elég nehézkesen, de felállt. Ekkor még egy-két mondat szállt fel: Na, mi van kisanyám, már fel sem tudsz állni? Kevesebbet kellett volna inni – és hasonlók. Miután felállt, végigsimította az oszlopot, és megcsókolta a vasdarabot. Minden olyan volt, mintha egy temetőben lenne az ember, mert ott sok hasonlót láthatunk, és nem lepődünk meg rajta. De egy forgalmas főúton? Eltávolodott a nő néhány lépéssel az oszloptól, majd megállt, és nagyokat nyelt, mint aki a könnyeit nyeli, de ez nem igazán sikerült, mert néhány perc után zokogásban tört ki, majd zsebkendőjét a zsebéből elővéve arcát megtörölte, futni kezdett, és zokogott hangosan. Futott, mint aki nem akar szembesülni a valósággal, a fájdalommal. Biztos, hogy lejátszódott előtte az a szörnyűség, ami ott annál az oszlopnál történt. Az az esemény, ami elvitte Tőle azt, akit nagyon szeretett, mert, hogy szeretet volt benne és nagy fájdalom, az látható volt az arcán, mikor elhaladt mellettem, és alkohol szagát érezni sem lehetett. Nem

tudtam elindulni. Az aszfaltba gyökerezett a lábam, mert a fájdalomát átéreztem, és azt is, mit érezhetett, mikor kíméletlen mondatokat küldtek felé. Átéreztem, mennyire tudott volna örülni egy mosolynak, amit kapott is, de nem olyat, amelyet érdemelt volna. Ha csak feleannyi szeretet lenne sok emberben, mint abban a picike nőben volt akkor, más lenne a világ, az biztos. Tétován álltam, mert szerettem volna megszólítani, de ő oly gyorsan futott a saját világában, hogy képtelenség lett volna utolérni, és nem lehetett megzavarni. Tudom, hogy látni fogom még őt, és akkor fény derülhet arra is, hogy mi történt ott azon a napon. Bár azt már megváltoztatni nem lehet, de egy aprócska, szívből jövő mosoly talán segíthet. Gondolataimban elmerülve álltam, és az oszlopot figyeltem. Szerettem volna felgyorsítani az időt, hogy újra láthassam őt, és egy jó szóval és mosollyal ajándékozhassam meg. Kíváncsi voltam fájdalomának okára is. Gondolataim oly mélyre vittek, hogy megszűnt körülöttem a világ. Nem hallottam a csilingelő villamosokat, a fékező buszokat. Egy mély, szomorú hang hozott vissza a valóságba.

– Tudna segíteni néhány forinttal? Nagyon éhes vagyok.

Megszokott kérés volt ez, mert naponta többször hallja az ember, és segíteni mindenkinek lehetetlen, de most a pénztárcám után nyúltam, és néhány forintot adtam az idős nőnek.

– Köszönöm! Látom, a maga lelkét is megérintette az oszlopot ölelő nő. Sokan bolondnak gondolják, és csak nevetnek rajta, de a fájdalomát kevesen ismerik. Csúnya baleset volt. Ott, annál az oszlopnál halt meg a férje. Nagy szerelem volt az övék. Ismertem őket, mert itt a környéken laktak, és sokat sétáltak erre. Mindig volt egy kedves szavuk hozzám. Szegény nő itt sír minden délután, fájdalomát ezzel is növelve, mert tudja, hogy sokan csak nevetnek rajta. Tudja, kedves, nem minden az, aminek látszik, és néha egy jó szó megváltoztathatna mindent.

A magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860>